

DI CHỈ ÓC EO:

Một Khám Phá Mới về Chủ Quyền Miền Tây Nam Bộ

✧ Ký Giả Lý Quốc Anh

Vào đầu thế kỷ 20, các nhà khảo học Pháp đã có công phát hiện ra một số cổ vật, của một nền văn hóa và xã hội cách nay gần 1,500 năm, tại một gò mang tên Ốc Eo, ở miền tây nam bộ Việt Nam. Đa số các cổ vật khám phá thời kỳ này, một phần lên đường qua Châu Âu và được bán cho các viện bảo tàng nổi tiếng của Anh-Pháp, một số được giữ lại ở Viện Bác Cổ Đông Dương, về sau giao cho Viện Bảo Tàng Việt Nam. Nhờ thế, nếu vào xem Viện Bảo Tàng Việt Nam trong Thảo Cầm Viên Sài Gòn, chúng ta sẽ thấy một số tượng thần thời đó gồm có Siva (Thần

Sáng Tạo), Visnu (Thần Tồn Tại) và Fram (Thần Hủy Diệt) là ba vị thần sáng tạo thế giới. Tượng Bà Chúa Xứ ở Chùa Bà Châu Đốc chính là tượng đàn ông (Visnu) ở thế kỷ thứ 5. Do các thế hệ sau cải đổi, sơn phết mà biến dạng thành... bà.

Từ cuối năm 1987 và sang năm 1988, một làn sóng nông dân đông đảo bỏ công việc đồng áng để đi... tìm vàng tại Long An. Nhiều người đã đào được và trúng lớn những cổ vật bằng vàng y. Thiên hạ đồn nhau ở huyện Đức Hòa, tỉnh Long An có kho tàng dưới lòng đất. Chính quyền cũng chưa lưu tâm, nhưng giới săn tìm

cổ vật quốc tế, gián điệp kinh tế các nước đã từ hải ngoại đổ xô ập đến để kiếm chác....

Một cán bộ văn hóa thông tin của cộng sản VN từ trung ương vào Nam, trước dư luận này, đã tìm đến nơi điều tra. Đầu tiên, ông phát hiện hai trụ cột giữa đồng, suốt mười mấy thế kỷ không ai lưu tâm, chính là di chỉ lộ thiên của nền văn hóa Ốc Eo. Ông lập dự án khai thác cổ vật quốc gia tại Đức Hòa và được nhà nước chấp thuận cho thi hành. Ông vội lập ngay một đoàn khảo cổ gồm các chuyên gia khảo cổ hàng đầu của Việt Nam, đã từng đi du học ở Mỹ và đã làm việc trong ngành khảo

Cái lạnh lại về thử thịt da

Thất quốc tha bang nỗi nhớ nhà
Mượn thơ ghi vội nguồn rung cảm
Nhấn gởi bên trời dạ xót xa.

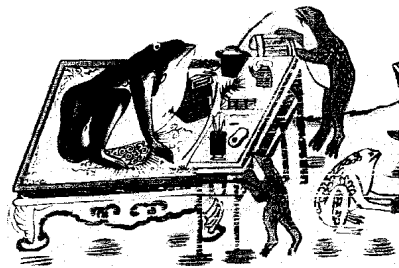
Đường cũ nhà xưa đã đổi tên
Ánh trăng lơ lửng khéo hớ hênh
Gió hoang cười cợt đùa nhành liễu
Mây thân thờ trời nổi lênh đênh.

Chim chóc lúa thừa hót ban mai
Sợ người săn bắt suốt cả ngày
Chim khôn sao chẳng bay qua Mỹ
Vui hưởng tự do thật chẳng sai.

Các cô gái trẻ thích làm duyên
Nơi này quả thật chốn non tiên
Muôn màu vạn kiểu theo thời điểm
Không đấu chằng tranh kiểu rút tim.

Cóc

Nhớ Quê

Hoa trái xứ người chẳng thiếu chi
Thực phẩm thặng dư chẳng quá kỳ
Cái hay ai nấy chê thịt mỡ
Giống mèo gốc Việt vốn mê ly.

Tháng Chạp kết đèn đón Nô-en
Ông già vui tính vốn thân quen
Cây thông tỏa sáng màu tuyết trắng
Tiệc cuối quây quần bánh không men.

Rồi xuân lại đến thiếu hương xuân
Cuộc sống sinh viên vốn chẳng ngừng
Sáng ra cố nuốt tô mì gói
Hò hững xuân tàn xuân với xuân.

Tiền sen này nở nữa là ba
So đo Dân Chủ với Cộng Hòa
Đau lòng con quốc trong niềm nhớ
Uất canh tường ta với ta. □

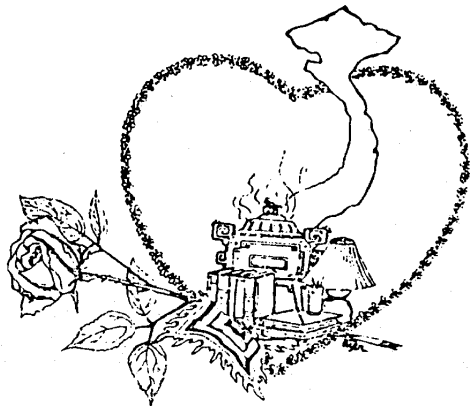
✧ **Hoài Hương**

cổ của chế độ cũ trước năm 1975.

Quân đội và công an đã tới khu vực khai quật, để bảo vệ cho công tác đào xới tìm cổ vật, cũng như ngăn chặn không cho dân tìm vàng, gián điệp, giới thu mua cổ vật trong và ngoài nước xâm phạm vùng cấm địa. Công tác đào xới được các nhà khảo cổ tiến hành rất cẩn thận từng nhất đào, sợ làm hư hại cổ vật, họ cẩn trọng đến mức lấy chổi cọ quét đất cát phủ lên các cổ vật, dần dần lộ ra dưới lòng đất, chứ không dám dùng vật cứng để đào, cào, móc lên. Sau một thời gian xa nhà, vì có luật cấm các nhà khảo cổ tham gia công tác, không được về thăm nhà, hay tiếp xúc với ai ngoài nơi công tác, trong khi công việc đào tìm chưa hoàn tất, họ đã reo vui vì được vinh hạnh đầu tiên thấy lại cả thành phố thủ đô vương quốc Phủ Nam (Bồn Nam) sau 15 thế kỷ đi vào dĩ vãng, quên lãng.

Ngày xưa vào thế kỷ thứ 5 sau công nguyên, nước Việt Nam chỉ có lãnh thổ ở miền Bắc Việt, miền Trung Việt là Vương Quốc Chiêm Thành (Champa). Kế là Lâm Ấp và Vương Quốc Bồn Nam hay còn gọi là Nam Đắc Mục. Thủ đô của vương quốc Bồn Nam là thành Đắc Mục. Giờ đã nằm sâu dưới 3m cát tại làng Bình Tả, Huyện Đức Hòa, Tỉnh Long An, thuộc miền nam Việt Nam. Đây là tỉnh tiếp giáp phía tây nam của Sài Gòn. Theo cổ sử của Trung Quốc viết vào thế kỷ thứ 5, có đề cập đến thủ đô Đắc Mục là một thương cảng sầm uất ở phía Nam, rất nhiều tàu bè Âu-Á cập bến ngày xưa Đắc Mục thông ra biển. Nhưng bị phù sa phủ lấp dần. Đặc biệt là cát biển còn nhiều phủ kín các công thự, phố xá. Điều lạ lùng là họ có một hệ thống cung cấp nước hay thoát nước không thua

kém ngày nay. Có nhiều nhà tắm công cộng, những ngôi đền mang đậm nét kiến trúc Hồi Giáo, nhiều tượng thần Siva, Visnu và Fram. Cổ vật khám phá rất nhiều nhưng đáng lưu ý có một chiếc tàu đóng và trang trí theo kiểu La Mã có lẽ tàu buôn Ý cập bến. Nhiều đồ sứ, tiền cổ của La Mã. Nữ trang bằng vàng 24 rất tinh xảo không chê được. Tôi hết sức ngạc nhiên khi thấy một cặp bông tai hình hoa mai sáu cánh, chạm khéo như thợ kim hoàn ngày nay. Đáng khâm phục và khó hiểu nhất là kỹ thuật đá quý của họ, vượt xa chúng ta hiện nay, dù ở thời kỳ cách nay 15 thế kỷ mà họ đã khoan xuyên qua viên hồng ngọc (Rubi) với đường khoan chỉ nhỏ như cây kim mà viên hồng ngọc không hề nứt mẻ. Nhưng vật tìm thấy có giá trị bậc nhất như lời một chuyên gia khảo cổ Liên Xô, được Việt Nam mời qua nghiên cứu đã nhận xét:

Mùa Xuân và Anh!

Anh có nghe, mùa xuân đang mời gọi?
Lá non tươi vẫn búp nụ xanh xanh...
Anh có nghe, mùa xuân đang chào hỏi?
Chim liú lo ca, ngọt giọng... trên cành...
Anh có hay, mùa xuân về đây nhỉ?

Nắng mùa xuân, nắng trải rộng thênh thang...

Anh có hay, mùa xuân nhiều thi vị?

Gió vi vu, gió thoảng mát mơ màng...

Anh có đang, ngẩn ngơ anh nhìn ngắm?

Bầu trời xanh, trong vắt thật mênh mang

Anh có đang, uơm lòng trong say đắm

Nghe điều ngân, thở nhẹ, nhớ vô vãn?

Anh có vui, khi nghe mùa xuân đến?

Đẹp làm sao, uơm thoáng dấu mơ hoang...

Anh có vui, nghe lòng tràn yêu mến?

Kỷ niệm hồng, một chút đó lang thang...

Anh có say, cho lòng vang tiếng hát?

Reo vui lên, hòa nhịp đập con tim

Anh có say, cho hồn anh rợp mát?

Cây lá hoa, xuân thắm... mãi cố tìm

Anh có mơ, dệt mộng trong chiều vắng

Để tình xuân, gợn nhẹ nắng xuân nồng?

Anh có mơ, ao ước tình phẳng lặng?

Như mùa xuân, tình vẫn mãi tươi hồng! □

‡ Marianne Nguyễn

Đau Đớn Thay

Nhỏ hay có tật ăn quà vặt
Chocolate, chè ổi, mận me...
Lên xe nhỏ hay bày xả rác
Khổ thân kẻ hèn phải rửa xe
Thỉnh thoảng nhỏ lại hay cần nhân:
– Anh ơi, tụi bạn em có bồ
Đi xe đời mới cỡ Jac-guar
Còn em lủi thủi với “tám ba.”

“Hu hu,” nhỏ lại mít ướt rồi.
Làm sao dỗ nín hơi trời ơi!
– Nín đi, nhỏ khóc môi chu xấu.
– Cái gì! Sao anh dám chê tôi.
“Ui cha!” Trời xanh có thấu chăng.
Lắt léo như dzậy da thịt nhẵn
Chuyện chi từ từ nói chớ nhỏ.
Tội nghiệp thân bèo bọt lẫn quần.

– Hello! Nhỏ hả anh đây nè
Chiều nay dạo mát với anh nghe
– Thôi thôi dạo mát boring quá
Broadway sale tối đó anh yêu.

Chết chửa! Broadway hại đời trai
Thức khuya dậy sớm mần parttime.
Đã bảo Chúa dạy yêu là khổ
Hèn chi thân bầm dập ai hay?

Đau đớn thay phận con trai
Lời rằng bạc mệnh có ai bao giờ! □

☆ Nguyễn Phượng Linh
(Fullerton HS)

Viết tặng những người anh

“Người nào cầm giữ sắc chỉ bằng vàng này sẽ giàu có ăn suốt mấy đời chưa hết.” Đó chính là sắc chỉ của vua Bôn Nam hay còn gọi là vua Bảy Núi (ám chỉ dãy Thất Sơn nổi tiếng của miền tây Nam Bộ) làm bằng vàng nguyên chất cán thành tấm trên có khắc chữ. Sắc chỉ ban lệnh vua rút 100 ngàn quân khỏi thành Đặc Mục (với số quân như thế thì dân số phải có khoảng một triệu người). Đường rút quân đi về phía biển, vì vương quốc bị người Chân-lạp (Khmer/Kampuchia) tấn công. Sau khi thôn tính người Chân-lạp di dân đến ở rất ít, đa số bỏ đất hoang gọi là Thượng Chân Lạp còn đất Kampuchia ngày nay gọi là Thủy

Chân Lạp. Các chúa Nguyễn đã đưa dân Việt đến khai khẩn định cư với chiến thuật ngoại giao và quân sự, trước sự chống cự yếu thế của Chân Lạp vì họ vẫn bở hoang.

Qua khám phá về khảo cổ trên, người ta cũng truy nguyên được nguồn gốc của một bộ tộc, tự xưng là con cháu Vua Bảy Núi và cũng mới xuất hiện vào thế kỷ thứ 5 trong quần đảo Java. Phải chăng khi rút chạy, một số người của vương quốc Bôn Nam đã vượt biển bình an đến định cư ở đó. Buồn thay một vương quốc hùng mạnh, văn minh giàu có với nhiều đội thương thuyền đi Âu về Á, nổi tiếng là thương cảng bậc nhất ở

Đông Nam Á, bỗng chốc sụp đổ, biến mất trên trái đất bởi họa xâm lăng. Nếu những kẻ xua quân đi xâm lược mà có văn hóa thì nhân loại ngày nay sẽ thừa hưởng biết bao nền văn minh cực thịnh thời xưa, đã bị chôn vùi một cách dã man.

Cứ liệu lịch sử vô giá này, xác định chủ quyền của miền tây Nam Bộ của dân tộc Bôn Nam. Kampuchea không có tư cách đòi hỏi chủ quyền, vì cũng chỉ là kẻ đi xâm lược mà thôi! Sự thật đó đã giúp Việt Nam phản kháng mạnh mẽ việc đòi hỏi phi lý về lãnh thổ của Kampuchea, và Kampuchea đã chịu nhượng bộ. □

Này mấy bé cho tôi chơi với nhé!!!
 Cho chơi đi tôi hứa chẳng ăn
 gian?
 Đừng nhạo tôi lớn quá rồi nàng!
 Chơi nhằm nhì người ta cười mắc
 cỡ!
 Chao ơi! Lớn làm gì cho mắc tội?
 Lớn làm gì già cõi lắm người ơi!

Đúng vậy! Lớn làm gì cho mắc
 tội? Cho già cõi! Uyên không
 thích mình già, mình trưởng thành,
 biết bon chen, lừa lọc, đối trá để
 sinh tồn, duy trì cuộc sống thì kinh
 tế tới tình cảm riêng tư Nước
 Việt Nam mình nghèo quá! Lắm
 than quá, nên những người dân
 mới phải sống lưu vong, sống nhờ
 nơi đất khách... và hôm nay, xuân
 về... nơi xứ lạ này không có giao
 thừa, không có pháo nổ..., không
 có những chiếc xe đạp rong ruổi
 ngoài phố.... Tất cả chỉ là một màu
 trắng của tuyết... cũng giống như
 màu tang....

Nước mắt Uyên đã rớt tự bao
 giờ??? Không biết chừng nào
 Uyên mới được về Việt Nam?
 Mới gặp lại các bạn? Mới có
 những chuỗi ngày vui ngoài thư
 viện ... mơ mộng, lang thang trên
 những con đường rợp lá me
 bay?!!! Thật mơ hồ ... xa vời....

- Mơ mộng gì đó cô bé??
- Ủa? Chị Hương!! ...dạ... chào
 anh!!
- Ê! Đừng hiểu lầm nha! Không
 phải “boyfriend” của Hương đâu.
 Anh này tên Viễn học ở đây nà....
- Chào anh Viễn!
- Chào cô bé! Sao mà khóc vậy??
- Đâu có đâu! Tại ... bị ... tại ... bụi
 bay vào mắt đó!!
- Ủa?? Ở thư viện cũng có bụi nữa
 sao?? Thiệt lạ!!
- Thôi đi anh Viễn, anh chọc nó
 hoài nó khóc nữa cho xem!!
- Uyên hay khóc lắm sao??
- Sao biết tên người ta vậy??
- Thì ... thì....
- Hương nói đó Uyên!!

☆ PT²

Tuyết lại rơi... không biết
 đến hôm nay thì đã có bao
 nhiêu trận tuyết rơi trên cái
 thành phố Reading này rồi....
 Uyên đã nghe những người Mỹ
 bàn tán rằng mùa đông năm nay
 lạnh và rơi tuyết nhiều như mùa
 đông cách đây 20 năm....

Tuyết cứ rơi liên tục rồi lại mưa
 đá.... Hết “freezing” rồi “icy”...,
 cứ từ sáu đến mười hai inches... và
 hôm nay... ba mươi sáu inches...!!!
 Một con số ... kinh khủng!!! Uyên
 là người thích dạo tuyết, nghịch
 tuyết ghê lắm vậy mà rùng mình
 khi tưởng tượng tuyết ngập cả nóc
 xe hơi!! Người ta vào thư viện học
 bài, làm bài.... Còn Uyên vào thư
 viện để mơ mộng!! “Ngồi mơ
 mộng ngắm xuân qua màn tuyết”
 câu thơ đó Uyên không nhớ mình
 đọc ở đâu. Nhưng thật đúng với
 tâm trạng của Uyên bây giờ....

Xuân! “Xuân năm nay em
 thấy xuân thật đẹp, xuân năm nay
 áo mới bay nhiều quá! Xuân năm
 nay vui xuân bằng xe đạp, em đi
 dạo phố phường mừng xuân đang
 chào đón....” Câu hát xuân làm
 Uyên chạnh lòng.... Xuân năm
 nay nữa là mùa xuân thứ hai trên
 đất khách rồi.... Xuân chẳng đẹp
 với Uyên, cũng chẳng có áo mới,
 bánh mứt và cả những bao giấy đồ
 lì xì!! Lớn vậy đó nhưng vẫn cứ
 thích đứng khoanh tay chúc tuổi
 mọi người để được lì xì, và để
 nghe rõ câu mắng yêu của người
 lớn: “Sắp lấy chồng đến nơi rồi
 mà còn bon chen cái trò trẻ con!!”
 Làm trẻ con thật hạnh phúc....
 Uyên không muốn làm người lớn
 chút nào!! Uyên nhớ có một lần
 Uyên đọc tờ “Mực Tím” có bài
 thơ của PT2 viết về “Giấc Mơ
 Tuổi Nhỏ” thật dễ thương

– Cái chị này....
 – Xin lỗi mà!! Ê! Ảnh mời tụi mình đi dự lễ tốt nghiệp của ảnh vào tuần tới.... Đi không?
 – Uyên đâu có quen? Thôi, Uyên không đi đâu!
 – Lại giận nữa rồi....
 – Không giận Hương đâu! Bạn thôi! Thứ Bảy Uyên mắc đi nhà thờ.... Bi giờ thì chào ... hai người nhe! Uyên có lớp rồi đó!!!
 – ... Ê, Uyên, lát nữa lên phòng lab nhe! Nhờ nhỏ chút xíu....
 – OK, five dollars! bye bye!....
 – Con khỉ!!
 – Nhỏ đó lém quá Hương nhỉ?
 – Ừa, nó khỉ lắm, nhưng cũng... mít ướt không kém!!
 – Và... hồi nãy rõ ràng anh thấy nó khóc.....

– Nó nhớ Việt Nam đó anh! Nó có rất nhiều bạn bè ở Việt Nam và cứ mỗi lần nhớ đến nó đều khóc....
 – Hương chơi thân với Uyên quá nhỉ??
 – Cặp bài trùng mờ! Ngay từ ở Việt Nam lận! Hương lớn hơn Uyên một tuổi, một lớp... nhưng lại cùng ý hợp tâm đầu nên rất thân!!
 – Uyên mới qua Mỹ hở?
 – Nó qua sau Hương ba năm! Có nghĩa là... nó qua được hai năm rồi đấy!! Thôi, không nói chuyện với anh nữa! Hương có hẹn với bạn, một lát nhờ anh Viễn đưa miếng giấy này cho nhỏ Uyên dùm....
 – OK!! Five dollars!!
 – Cha! Mới quen con người ta có mấy phút mà đã....

– Hi hi! Cũng vui đó mà!!

* * *

Đêm nay là Giao Thừa đó.... Uyên cũng thức, cũng đón giao thừa ... trong tưởng tượng thôi... vì ở xứ lạ này có gì khác ngoài tuyết trắng đâu? Tuyết rơi đúng vào Đêm Giao Thừa.... Lạ thật!! Đẹp thật! Chừ thì Uyên đã hiểu bài hát “Đêm Trắng” của Liên Xô rồi!!

Ngày mai lại là mồng Một Tết, ở đây có đông người Việt Nam nên nhà thờ cũng có lễ, cũng tổ chức một cuộc vui nho nhỏ để nhớ quê hương.... Uyên không muốn tham gia... chẳng hiểu sao từ ngày qua Mỹ, Uyên bỗng dưng đổi tính... trầm lặng hẳn và... ít muốn giao thiệp. Điều này thật lạ lùng vì ngày xưa Uyên nhộn lắm, ưa

Gặp lại ngày Xưa

Cô bé năm xưa đã lớn rồi
 Gặp lại anh biết nói làm sao
 Anh đưa tay bắt—ngại sao đó
 Đôi mắt thẹn thùng dấu chớp nhanh
 Ngày xưa ta còn học chung trường
 Anh chê cô bé còn nít con
 Nít con? Gì chỉ hơn vài tuổi!
 Vẫn coi cô bé là nít con

Ngày anh ra trường bé trông theo
 Ánh mắt bé anh thấy thế nào
 Thế nào?—tự dưng anh chợt hỏi
 Và sao tim đập kịch cực nhanh?

Ngày nay cô bé hết nít con
 Vươn vai vút lớn dáng cao thon
 Đứng gần so đến...tai rồi đó
 Anh vẫn làm anh phải không nào?

Ngày bé ra trường phiên anh dự
 Bé trên bục giảng dáng tự tin
 Anh lòng một nỗi niềm lâng nhẹ
 Cô bé ngày xưa người lớn rồi

Ra vườn anh nói nhỏ bé nè
 Ấy đừng khép nép đứng cạnh cây
 Anh chờ bé lớn lâu rồi đó
 Thuở bé hãy còn là nít con

Chuyện anh tỏ bé rõ rồi
 Bây giờ bé chỉ đường vào tim nha. □

‡ NQ (TTU)

giao thiệp và luôn vui tươi. Ở đây, chỉ có những lúc đi phố với Hương là Uyên thực sự là con người của mình. Cứ ngày mỗi ngày, đi làm về Uyên lái xe vào thẳng trường, giam mình trong thư viện đọc sách, học bài, làm bài chờ có lớp... rồi tới mười giờ khuya mới về nhà.... Uyên chỉ mới transfer qua trường này mùa đầu tiên.... Cái gì cũng lạ hết!! May nhờ có nhỏ Hương nó dẫn dắt, chỉ bảo... chứ không thì.... Ai biểu Uyên cứ nhất định phải đeo học chi!! Có lẽ chính Uyên đang tự hành hạ xác mình.... Hai năm trôi qua... vừa đi làm, vừa đi học.... Uyên học ráo riết kể cả mùa hè.... Học riết mà bị giữ sụt mất 5 pounds... ốm nhom như ... que củi!! Ở nhà ai cũng chửi Uyên cả!! Không ai thích Uyên đi học.... Uyên vốn cứng đầu cứng cổ ngay từ hồi ở Việt Nam nên cuối cùng cứ giả câm, giả điếc để tới trường!! Đi học đâu có sung sướng gì!! Cực khổ nữa kia!! Nhất là đối với những người nói tiếng Anh cà lăm như Uyên!! Thời gian lại quá hẹp hòi.... Chính vì vậy mà Uyên chẳng hề có thời gian để đi chơi.... Nhỏ Hương phải làm hận làm thương dữ lắm mới lôi được Uyên đi “shopping” hay đi dạo vào những ngày Chủ Nhật!! Hôm

nay là Giao Thừa.... Sao Uyên thèm nghe pháo nổ quá đi thôi! Thèm được hái nhánh lộc non với nhỏ Khuyên... bi giờ... có lẽ nó đã hái rồi... không biết có hái hộ cho Uyên không?? Và lộc nói gì? Vui hay buồn? May hay rủi?? Nó có đi dạo thành phố với Sơn và Thành không?? Tụi Nguyên, Đạt, Hải có kéo đến “cây đa” để họp mặt như mọi năm không?? Ôi chao....

– Uyên! Con có thư sao không xem? Mở cửa đi! Làm gì trong này vậy? Tại sao gọi này giờ mà không xuống ăn cơm chứ??

– Dạ... con không đói! Có thư hả ba?? Con xuống liền!!

– Này cứ như là người hành tinh không bằng vậy!! Tối ngày cứ rú rú với sách vở.... Có ngày bị điên con ạ!! Tao nói đẹp học đi! Lo mà làm lụng!! Thơ nè!!

– Kệ con! Con vẫn đi làm đó, việc học không ảnh hưởng gì đến làm mà!!

– Thật con với cái! Cứng đầu cứng cổ... nói không biết nghe....

– Ba đừng la con nữa có được không! Nếu con không biết nghe thì con đã không theo gia đình qua Mỹ rồi!! Tại sao ba má cứ chửi con hoài vậy?? Chia rẽ con và N. rồi mà ba má chưa hài lòng sao??

– Con không hiểu đâu! Ba má chỉ muốn tốt cho con thôi! Lấy chồng khá một chút thì hạnh phúc hơn.... Ba thấy anh Phong tốt đấy... con xem....

– Thôi, ba đừng nhắc nữa... để con yên! Nếu tốt thì ba má khuyên nhỏ Phương kia!! Con không thích ai nhắc đến chuyện này....

– Nhưng thằng Phong nó thương mà ỳ mà....

– Thây kệ ổng! Con muốn yên, ba tha cho con đi....

* * *

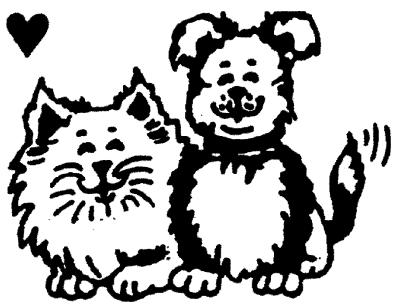
Nước mắt Uyên rớt từ lúc nào... Nguyễn... bi giờ... anh ấy làm gì nhỉ? Đã đám cưới chưa?? Họ có hạnh phúc không?? Mong sao anh ấy có hạnh phúc là Uyên yên tâm rồi. Uyên thật là có lỗi.... Thôi, không nghĩ nữa.... Phải xem coi nhỏ Khuyên viết cái gì cho mình mà lá thư... nặng thế này!

Hey! Nhiều quá đi!... Cửa Sơn nè, Hải nè, Đạt nè, Thành nè, Mi nè.... Quá xá đã!! Xem thư của nhỏ Khuyên trước vậy!!

Uyên thương mến của ta!

Hy vọng lá thư này sẽ đến tay Uyên đúng vào đêm giao thừa.... Bởi vì Uyên nhớ không? Đêm giao thừa là đêm hẹn hò của lớp mình đó! Có đầy đủ mọi người trừ mi!

Hồn Nhiên Tuổi 18

Em nâng niu giọt nắng trên tay
Nâng nòng nân sưởi ấm hồn say
Nâng vương vấn má hồng môi đỏ
Nâng nhẹ nhàng lượn phớt vai gầy

Em suy tư cùng hoa với lá
Mười tám tuổi có lắm mộng thường
Vui đùa trong lời ca tiếng hát
Chợt băng khuâng thoáng nhớ quê hương. □

☆ Nguyễn Phượng Linh (Fullerton HS)

Lại thêm một cái xuân thứ hai nơi xứ lạ quê người phải không Uyên? Tội nghiệp mi quá Uyên à! Lại tuyết trắng.... Nè, đừng có khóc nè à nha! Hư lắm đó! Đâu có ai dỗ ngọt mi đâu? (Trừ phi có một người dưng khác họ nào đó hả?!) Ta sẽ hái lộc cho mi và xử quẻ đầu năm cho mi luôn nhé! Nhất định sẽ gửi qua cho mi liền....

Đọc thư Khuyến và các bạn, Uyên bật khóc.... Khóc vì hạnh phúc.... Nơi xa xôi này mà Uyên vẫn có được những tình cảm thật dễ thương.... Xuân đất khách có thêm phần ấm áp và hạnh phúc.... Tự nhiên Uyên thèm chạy ra đường nghịch tuyết, nói với tuyết trắng rằng Uyên đang rất vui! Nói với mùa xuân lạnh lẽo này rằng Uyên đang rất hạnh phúc, ấm áp....

... Reng... reng... reng....

– Hello! Nhỏ Uyên hả? Mai đi lễ và dự party của hội đạo cộng đoàn Lancaster nhe!!

– Ê! Xa quá vậy! Em lười quá hà! Tại sao ở đây không đi?

– Mi nói là không ưa ở đây mờ! Vả lại... đi xa một chút mới vui chứ!

– ... Hừm... để....

– Để gì nữa cô nàng! Đợi Hương năn nỉ sao? Ta không muốn mi nằm buồn ở nhà rồi khóc!

– Xí! Bộ khi để nhỏ này mít ướt sao? Ngộ có thể vào trường học mà!

– Vào thư viện mơ mộng thì có! Dứt khoát đi! Có đi hay không chứ!

– OK! Hôm nay chiều ý bà nhe!

– Ngoan thế! Có con nhỏ út ít như mi ta thiệt khổ đấy!

– Tại sao chứ!? Thế thì xù đi! Có chết ai?

– Ai biểu ta lỡ... thương mi rồi, nếu như ta có boyfriend hay mi có... thì... có lẽ xù được!!

– Hey! Để... em giới thiệu ông Phong cho Hương nhe!....

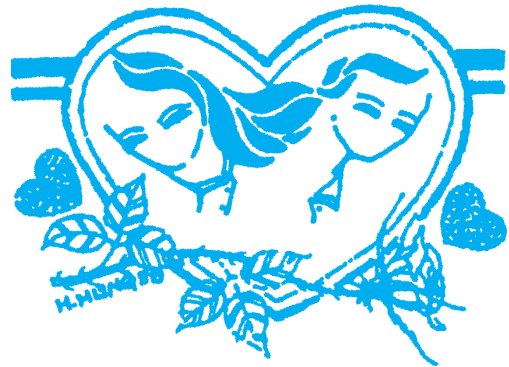
– Con khỉ! Ta nói đùa thôi... mi khiến cho ông Việt cạo đầu ta hả?

– Em cũng đùa thôi mà!! Chị dự định tốt nghiệp là “a lê hấp” chứ!

– Cũng chưa chắc! Ông thì hồi hoài còn ta thì cứ... thèm tự do thèm chút nữa... Vả lại mi cũng chưa có nơi có chốn nên ta không

TÊN EM

Ta Gọi Bao Lần

Muốn ta lên núi tìm trầm
Hay lao xuống biển vớt ngân hạt trai
Có bao giờ xá chông gai
Thương em đâu ngại một hai dặm trường.

Từ rời cố quận, tha hương
Thân thuyền viễn xứ, bốn phương giữa trời
Gặp em, hoa thốt ngọc cười
Dừng chân lữ khách một đời lênh đênh.

Ta về, quên nhớ, nhớ quên
Tên em bay bổng giữa nền trời sao
Theo ta nói giấc chiêm bao
Hòa từng nhịp thở, cồn cào ruột gan.

Tên em ta gọi bao lần
Tên ta có được mấy phần trong em? □

☆ **Lê Tạo**

yên tâm!

– Sao! Nịnh đầm! Không cần chị đầu! Em búng tay một phát là có hàng tá liền!

– Đúng rồi.... Hàng tá người đến khiêng mi vào bệnh viện thì có! Mi coi mi kìa! Mỏng manh như tàu lá!

– Chị cũng như... cây củi khô thôi! Hi hi... huề cả làng!!

– Ê! Vậy chứ “nhon” như mình người ta ao ước lại không được đây!... Thôi được rồi... ta gọi mi để báo mai 9 giờ ta đến đón rồi đi!

– Gì mà sớm rứa??

– Mình đi lễ nữa mà!!

– OK! Vậy khỏi đi lễ ở đây sao?

– Ủa... thôi bye nhe! Có ai gọi cho ta nè!!

– OK! Bye! Happy new year... my darling!

– Oh! Thank you, you too, my honey!!

Reng... reng... reng....

Cái gì nữa đây? Không biết ai mà lại gọi...? Chắc là tụi Bình ở Cali chúc Tết đây?? Hay tụi Hoàng??

– Hello!! Is it Uyên??

– Right, It's me!! Khỉ sứ! Bà đặt chọc què Uyên nữa hả? Đầu năm đầu tháng đó nhe! Có muốn nghe cái lương không cậu bé! Hôm nay bốn cô nương “tu” vì Tết đó! Sao? Chúc người ta đi chứ!!

– Happy new year cô bé!!

– Xí! Ai bé ai lớn? Phân biệt lại à nha! Chị hai oánh cho bi giờ!

– Không chịu cô bé chứ có chắc là lớn hơn anh không?? Thua thì sao nào? Cá gì không??

– ... Hê.... Xin lỗi.... Xin lỗi ai đang ở đầu dây vậy??

– Nãy giờ cô bé tưởng ai?? Anh tên Viễn, người mới hôn hạnh làm quen cô bé hồi chiều hôm thứ Hai!!

– Chúa ơi! Lại bà Hương cho anh số phone phải không?

– Không phải đầu Uyên! Anh tra sổ niên giám mà! Ai biểu Uyên có đường dây riêng chi?! Đọc tên Uyên Hoàng là anh biết liền.... Đầu năm đầu tháng, anh biết Uyên “tu” nên mới dám gọi đó chứ!!

– ... Cái anh này... lẻo mép quá!!!

* * *

– Ô hô.... Trời tuyết mà mi mặc áo dài sao Uyên?

– Bộ không được sao? Tuyết hết rơi rồi... vả lại hôm qua chỉ rơi lất phất thôi mà!!

– Nhưng đêm nay sẽ rơi nhiều kinh khủng lắm đó!!

– Em biết... nhưng đêm mới rơi! Mình đi có vài tiếng mà thôi mà....

– Thôi được rồi con khỉ! Mi mặc áo dài bao giờ cũng đẹp và làm mềm lòng người đối diện.

– Lại nịnh đầm nữa rồi! Đi đi chị hai!!

– Hôm nay nhỏ đẹp thiệt chứ bộ! Màu tím này ngọt ghê! Ta mà là con trai là si tình nhỏ liền!!

– Xí à... bộ chị không xinh sao?? Đáng lẽ chị phải làm em mới đúng! Chị gì mà nhỏ xíu, lùn hơn người ta, nhỏ con hơn người ta.... Cái gì cũng nhỏ hơn cả mà bon chen....

– Nhưng mặt của ta thì già hơn mi đó!!!

– Con khỉ mốc! Thôi, nói nhảm mãi.... Chị có quen ai ở trên không mà lại đi lễ chứ??

– Dĩ nhiên là có dzồi, có thiệp mời dâng hoàng mà!!

– Vậy hở?!! Em ngại quá hà....

– Yên tâm đi, không ai ăn thịt mi đâu!!

– Dĩ nhiên rồi, ai mà léng phéng em cần liền!!

– Khiếp, dữ như bà chẳng, chứng nào tật nấy! Năm năm rồi mà mi vẫn không đổi tánh chút nào.

– Một tánh tốt như thế thì ngu gì

mà đổi chứ!!

– Hèn chi... 25 tuổi rồi... mi vẫn... chống ê! Ê... tối rồi... chu choa gần mười giờ rồi nhỏ ạ....

– Máy giờ lễ?

– Mười giờ!

– Sớm chán! Còn những mười phút lận....

– Nhà thờ đẹp quá Hương nhỉ? Đông người Việt Nam ghê!

– Gấp đôi dưới mình mà.... Suyt, đừng nói chuyện nữa!.... Cha lên làm lễ kìa....

– OK, five dollars!

* * *

– Chúa ơi! Mình có hoa mắt không nhỉ? Uyên và Hương... tại sao lại đi lễ ở đây chứ? Hèn chi sáng nay cô bé không đến thư viện... lại bỏ cả lớp học nữa! Thì ra... đi lễ đầu năm!!! Không dè... cô bé mặc áo dài xinh quá!.... Cái vẻ rước lễ đúng là dân ngoan đạo! Tại sao mình vào nãy giờ mà không thấy đợi người ta lên rước lễ rồi mới thấy? Thiệt tức chết!!....

– Chào hai cô bé!

– Ủa, anh Viễn!... cũng có đạo nữa sao?

– À... anh không có đạo nhưng hồi qua Mỹ được một hội bảo trợ... rồi theo họ đi lễ rớt thành ra... có đạo!!!

– Bộ anh ở Lancaster hả?

– Ủa! Nhưng tại học ở Avernia nên cuối tuần anh về một lần! Mời hai cô ghé nhà anh chơi!!

– ...Dạ thôi! Tụi này còn bận đi... “cháp” nữa! Hôm nay lặn lội xa xôi đâu phải vì mục đích ghé nhà ông chơi??!

– Chà! Cô bé có vẻ ghét anh quá hở? Cho xin lỗi vụ hôm qua đi nhe! Mười hai giờ mới “start” nên hai cô bé ghé nhà anh chút xíu cho biết nhà rồi đi luôn! OK?!!

– No, biết nhà ông để làm gì chứ?!!

– Hương, năn nỉ hộ anh đi....
 – Thôi được dzồi, ghé thì ghé, nhưng để Hương gặp người bạn chút xíu, hai người đứng đây chờ Hương nha!
 – ...Ê... Hương, cho em theo với....
 – Thôi, cô bé, don't worry! Tôi không ăn thịt đâu mà sợ....
 – Ông... dám! Tôi biết... cắn đó nha!!
 – Xời ơi... sao mà dữ quá rứa không biết! Ai mà nhìn tà áo dài bảo cô bé hiền thì tôi xin chào thua.... Lầm to đấy! Thật ra anh không muốn người ta đến nhà mình chơi với dáng vẻ miễn cưỡng đâu! Cô bé có thể không đến nhưng đứng chờ Hương ở đây một chút với anh chắc cũng không mất mát gì mà....
 – Nghe được! Tôi không sợ ông đâu!!
 – Vậy là OK rồi....

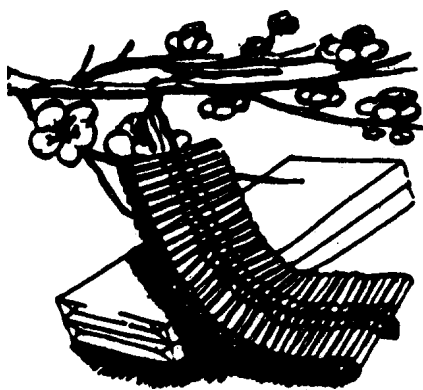
* * *

Ôi chao, suốt buổi sáng hôm nay, lại thêm buổi chiều... tối bi giờ mới cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng đó.... Lancaster cũng vui thiệt, những trò chơi cũng náo nhiệt ghê lắm.... Ca nhạc cũng tạm tạm.... Hấn ca cũng khá lắm chứ! Lại còn biết gò trống, khảy đàn nữa.... Tránh vở dừa cũng gặp vở dừa. Tưởng rằng không đến nhà thì êm... ai dè cũng gặp cả nhà của hấn!! Ba mẹ và hai nhỏ em hấn đều có vẻ dễ mến, chỉ riêng hấn là đáng ghét thôi!! Tưởng của bỏ hả? Già chát rồi còn bày đặt!!...

– Uyên, hồi tối bà thấy đồ ăn ngon không?
 – Cũng được!
 – Năm nay đỡ hơn năm ngoái nhỉ? Thi hoa hậu dzỏm chút thôi, nhưng vậy mới “fun” chứ!
 – Sao mà không đi thi?
 – Thăng Minh cũng xúi em nhưng thôi... thi hoa hậu giống trò hề

thấy mô!! Trời lạnh nữa....
 – Ủa.... Nếu tổ chức vào Phục Sinh thì hay hơn!
 – Nghe nói năm nay Phục Sinh cha sẽ tổ chức qui mô lắm đấy, có diễn kịch nữa đó!!
 – Vậy hả? Chắc sẽ vui.... Thôi, ngủ đi, khuya rồi....

Xuân năm nay... nơi đất khách quê người... có gì để mình vui không nhỉ? Nếu không có những cú phone của bạn bè, không có thư của Khuyên... có lẽ mình sẽ phải khóc thầm một lần nữa. Cám ơn bạn bè thật nhiều vì đã mang lại cho Uyên niềm an ủi, hạnh phúc ấm áp ở nơi lạnh lẽo tuyết phủ này.... Những lúc buồn, hoang trống, Uyên luôn an ủi

mình bằng những dòng thơ của ai mà Uyên không nhớ rõ:
 Một năm mới khởi đầu những
 vướng mắc cũ vừa xong
 Ai bước tới lại không một lần vấp
 ngã?
 Không phải là tất cả?
 Huống chi thực tại còn không ít
 những niềm đau?

Đúng vậy, nỗi cô đơn của mình nơi đất khách này có đáng kể gì so với những mất mát, nhọc nhằn của những trẻ thơ vô tội ở Việt Nam??!!

...Có lúc đau lòng khi sụp đổ một niềm tin...
 Thi bạn ơi mầm sống hãy còn dài
 Ta cứ vững vàng đối diện cùng
 vực sâu sóng cả
 Cho dù vấp ngã, không lẽ nào

mình tự xóa bỏ mình mang muộn phiền cam chịu giá sau lưng?
 Tuổi xuân ta trước mặt còn dài rộng vô chùng
 Hãy ngừng đầu lên mæm cười trước cuộc sống....

Bài thơ thật hay nên Uyên đã thuộc nằm lòng.... Có lẽ vì vậy mà Uyên đã vượt qua được rất nhiều những vấp ngã.... Mùa xuân đáng yêu lắm! Đâu có tội tình gì? Có lẽ chỉ vì Uyên tự làm khổ mình thôi, tự chạy trốn mình và chạy trốn cả mùa xuân....

– Reng... reng... reng....
 Mười hai giờ đêm rồi mà còn phone! Ai vậy kìa?
 – Hello! May I help you?
 – Oh, I want to talk to Uyen, please!
 – Well, I'm sorry, who are you? Can you leave your message? I'll tell her because she went to bed.
 – I don't believe you, Uyên, I know, it's you! You are talking to me, right?!! I am sure about that....
 – Cái anh này lạ rứa! Vậy cũng nhận ra rứa sao?
 – Vậy là Uyên cũng nhận ra anh mà.... Huề cả làng.... Anh biết chắc Uyên chưa ngủ, Uyên sẽ còn thức thật khuya để... khóc nè....
 – Ai cho anh chọc Uyên đó?! Uyên sắp ngủ thật rồi.... Anh có chuyện gì hả?
 – Ghét anh nhiều vậy sao Uyên? Vì tội gì chứ?! Hôm nay là đầu năm mà!! Nói chuyện một chút thôi....

– ...OK, five dollars nhé! Anh thiệt là lì lợm hà!!
 – Sao không nói anh dai như đĩa luôn đi?!!
 – It's the same thing!
 – Hôm qua anh đọc trong tờ Non Sông thấy có bài thơ thật hay. Uyên có thích nghe không? Không phải anh làm nhưng anh lại muốn tặng cho Uyên vì anh thấy hình như nội dung bài thơ đó

mang sắc thái và tâm trạng của Uyên....

– Anh đọc thử xem.

Nếu biết ngày mai ta ra đi
Trời ơi người ấy sẽ nghĩ gì?
Có nói lời nào khi từ biệt
Hay ngoảnh mặt ngơ để chia lỵ?

Nếu có lần nào ta tiếc cho
Tình ta ngang trái lắm rồi ro
Thì người có nghĩ về một chút
Những lần gặp gỡ với hẹn hò....

– Tại sao... không nói gì vậy hở Uyên? Anh không hiểu sao mặc dù anh luôn gặp Uyên với tâm trạng vui nhộn, nhưng lần anh thấy Uyên khóc ở thư viện và lần anh làm Uyên giật mình khi Uyên nghe bản nhạc “Người Tình Trăm Năm” ở hội trường... thì khiến anh suy nghĩ Uyên là cô bé khá phức tạp và... có tâm sự....

– Anh học biết giỏi lắm phải không?! Dẫu sao thì... Uyên cũng phục anh lắm! Anh đoán tâm lý thật tài song lại... kém thông minh....

– Tại sao hở cô bé?

– Anh có nhớ tên tác giả bài thơ không?

– Nhớ chứ! “Phương Uyên”.... À... không lẽ... không lẽ là Uyên....

– Bi giờ thì không thể công nhận thành quả này của anh đâu!

– Anh không ngờ Uyên làm thơ hay thật đó! Anh vẫn thường đọc tờ Non Sông và rất thích những bài thơ của Phương Uyên, của Thư Thư, của Tôn Thất Sơn, của PT²... Không dè....

– Anh cũng mơ mộng, lãng mạn ghê nhỉ?

– Bộ con trai thì không được mơ mộng sao? Chẳng lẽ cứ để cho mấy cô 18, đôi mươi thôi sao? Ba mươi như anh cũng mơ mộng được mà!

– Ai đánh mà khai résumé vậy cậu bé?!

– Chu choa... dám gọi anh là... cậu bé sao?

– Uyên đùa thôi.... Anh 30 tuổi hở?

– Không! Trên 30 rồi. Lúc anh vượt biên khai hụt đi hai tuổi đấy!

– Ba mươi hai! Nhưng cũng trẻ chán!

– Còn Uyên?

– Uyên 25 tuổi rồi... chứ không phải đôi mươi đâu!

– Uyên không nói có lẽ anh không thể tin được....

– Khỏi nịnh đầm nữa ông thân... Khuya rồi... cho Uyên đi ngủ nha....

– OK! Five dollars..

– Cái anh này khỉ ghê!....

– Good night, cô bé... Have a sweet dream....

– Thank you, you too.

Xuân sắp trôi qua rồi.... Mong Ba Tết sắp hết.... Nhanh thật đó... phải chi mình có được một nhánh mai hay một đóa hoa đào! Một nhánh lộc non! Nhỏ Khuyên nhất định sẽ gửi cho mình mà.... Bài journal hôm nay sẽ viết gì nhỉ? Viết về cảm nghĩ xuân... hay đấy! Mình sẽ kể về mùa xuân nơi đất khách... ý tưởng... cũng là... tâm lý học đó mà.... Không biết ông thầy có hiểu mình viết gì không? Ai biểu lấy lớp literature này làm chi? Dù sao cũng là văn, là

truyện... “Xuân Đất Khách”.... Hồng chừng... lucky được ông thầy cho cái A đấy.... Minh dịch thế nào cho chữ “đất khách” đây?... Cuốn tự điển đây rồi... ơ hay... tại sao có mảnh giấy gói... “Uyên Hoàng” – let me see!!

Ngày đầu năm...

Một cánh hoa đào đón xuân sang
Bé thêm một tuổi lớn rồi nàng
Năm mới xuân về...đừng khóc
nhé!
Hãy sống như vở mới sang trang

Một nhánh lộc non anh chúc Uyên
Năm mới vui tươi hết ưu phiền...
Kỷ niệm để dành trong ngăn tủ
Mãi mãi đừng quên bé là Uyên...

*Cô bé mến! Vào thư viện chúc
Tết nhưng đợi hoài không thấy cô
bé đến nên gửi bài thơ, nhánh lộc,
và cành hoa đào.... Anh chúc rồi
bé có lì xì cho anh không?
Anh không dám đòi hỏi gì!
Chỉ mong bé ban cho một
nụ cười nhận anh là bạn...
OK?? “OK, five dollars!...”
Viên.*

“Xuân đất khách” lại có thêm một trang sử đầy ấp những băng khuâng không cần phải dịch nữa.... Phải để nguyên chữ xuân đất khách thì mới hay chứ hả?? Uyên mỉm cười một mình.... Vở mới sang trang.... Đúng vậy, Uyên sẽ sống thật có ý nghĩa như vở mới sang trang.... Uyên không muốn mình cứ mãi thụ động để mang một nét xuân buồn... Bỗng đứng lòng Uyên như vang lên khúc xuân rộn rã....

Nắng chiều lung linh muôn hoa
vàng
Chợt tia nắng hòa trong mắt vừa
sang
Gió mai mơn man trên đóa môi
hồng...
Người em yêu tìm vui trong cuộc
sống.... □